

[Knud Jespersen.]

gavner, og det er ikke noget, der hæver levestandarden.

Man havde brug for en sådan virkelig forbrugsudvidelse for de lavtlønnede. Det kom hr. Kjeld Olesen ind på, men afstod dog fra at sige, at en sådan forbrugsudvidelse også ville blive resultatet. Når finansministeren siger, at man kan lave en afdæmpet omkostningsudvikling 2 år frem i tiden, så forekommer det mig, at finansministeren må have tænkt disse tanker som manden på den øde ø. Danmark ligger jo ikke afsondret fra verden. Vi kan, hvert øjeblik det skal være blive ramt af en ny afpresningskrise fra de store oliekoncerner. Vi ved ikke, om man i fællesmarkedet i løbet af en uge, en måned, vil lave et nyt prishop. Vi ved bare, at det kommer, og vi kan roligt gå ud fra, at de kapitalistiske konjunkturer og hele denne krise er af en sådan art — og det vil jeg gerne være spåmand om — at i løbet af 2-3 måneder er vi inde i den gamle situation, som vi var i 1974, dvs. at hvert kvartal har sin krise.

Statsministeren siger, at socialdemokratiet og regeringen er dristige. Jo, der findes flere slags dristighed. Der er også noget, der hedder dumdristighed. Hvis man kan erstatte dristighed med dumdristighed, så kan man måske nok glæde sig et stykke tid, men hvis det er dumdristige handlinger, som i virkeligheden kommer til at ramme nogle af de mennesker, hvis interesser man angivelig vil varetage, så er det jo ikke så godt.

Jeg stillede et spørgsmål tidligere til hr. Kjeld Olesen, som jeg ikke fik svar på.

Jeg vil godt sige i fortsættelse af denne bestræbelse på at forklare arbejderne, at de kan ingenting, de har ingen penge, de har ingen muligheder: nu skal vi passe lidt på, nu bliver det nemlig farligt. Socialdemokratiet, kommunister, SFere og mange andre rejste i fællesskab en lang række krav, fordi man vidste, man var bagefter, hvad angår lønudviklingen. I fællesskab var vi enige om, at det var minimumskrav. I fællesskab formulerede man, at disse krav skulle man slås for. I fællesskab har LOs forretningsudvalg lavet et omfang af strejkevarsler, som var så omfattende, at man måske havde troet, det kunne drive Arbejdsgiverforeningens nej-politik i knæ. Men nu hører jeg, at det i virkeligheden har været spekulation i

menneskenes ødelæggelse. Det bliver bare givet adresse til kommunisterne. Det var spekulation i disse mastodontstrejker. Åh nej, vi har hele tiden talt om, at strejker skulle føres med de laveste omkostninger. Det er ikke os, der har to mand i LOs forretningsudvalg. Det er ikke os, der har deltaget i og hele tiden er blevet informeret om forhandlingerne. Det er ikke os, der har undladt at informere medlemmerne i fagbevægelsen, der nægter at sige, hvordan vi kunne forestille os finansieringen, hvis det kom til kamp. Det er ikke os. Så er det meget dristigt, dumdristigt, at komme og sige, at vi tilstræber kaos, og hvis vi ville sige det ærligt, så var det ganske udmærket. Sandheden er jo, at vi tilstræber ikke noget kaos. Vi tilstræber, at de krav, som dansk fagbevægelse har rejst og anset for at være berettigede, også føres igennem. Det er prøvestenen på den holdning, der deler socialdemokratiets og kommunisternes opfattelse i den slags sager.

Hr. Kjeld Olesen var lige så heldig med at regne ud, hvor mange dage der er fra nu af og til den 22. marts. Derefter kan man fastslå, at hvis hr. Robert Pedersen er chefideolog, så er hr. Kjeld Olesen ikke matematiker. Der er som bekendt 14 dage og ikke 7 dage. Men 14 dage eller 7 dage, det skal såmænd ikke skille os. Jeg har nemlig lyst til at sige noget til hr. Ninn-Hansen, som aldeles ikke skal glæde sig over, at vi får en sådan diskussion på baggrund af DKPs og mine aldeles udmærkede råd til dronningen. Vi var jo dem, der konsekvent hele tiden gav det råd, at det var det største af arbejderpartierne, der måtte danne regering. Vi sagde også noget om, hvad vi synes de skulle lave. Vi spiller nemlig ikke med blind makker, og vi har sagt i åbningsdebatten og i offentligheden uafbrudt, at vi ville være villige til at støtte ethvert skridt i den rigtige retning. Men det er ikke et skridt i den rigtige retning, hvis man vender sig mod arbejderbevægelsens grundlæggende interesser, og det er en grundlæggende interesse, så lang tid man har privat ejendomsret, spekulationsret, privat prisfastsættelse, at arbejderne så har medbestemmelse om prisen på deres arbejdskraft. Arbejderne skal også have lov til selv at afgøre, om de vil strejke eller ikke strejke. Man har ingen grund til at glæde sig over den slags ting, for til syvende